

Kata Kocsis Gabriella:

TALITHA, KUMI!

Részlet az azonos című, készülő önéletrajzi regényből

A kislány töprengve guggolt az út porában, és egy haldokló méhecskét nézett. A méhecske a hátán feküdt, lábaival kapálózott, és zizegett is még, és egyre mélyebben ásta bele magát a napsütötte sárgás porba.

Úgy kell, gondolta a kislány, lüktető talpát a földbe dörgölte, és leült az út közepére, talpáról lesimogatta a port, próbálta a szúrás nyomát megtalálni. Annyira hirtelen történt az egész, és a fájdalom annyira bénító volt, hogy a döbbenettől sírni sem tudott, pedig szeretett volna, szerette volna, ha meghallják, megvigasztalják, de ilyenkor, dologidőben nem jár erre senki.

Ült a porban csöndesen, hagyta folyni megeredő könnyeit, időnként lemaszatolta tenyerével az arcát, és a kerítés felé pislogott, mit szól anyuka, ha megtudja.

A szemben lévő kapu felé fordult, a Margitnéni szereti őt, neki megmutathatná, hol fáj. Óvatosan megpróbált ráereszkedni a talpára, de jobbnak látta, ha egy lábbon, sántikálva indul el, és nem is veszítette el az egyensúlyát, csak a hídon, de szerencsére ott volt már előtte a kiskapu. Belekapaszkodott, óvatosan lerakta a sarkát és megpihent. Bekémlelt a lécek között az udvarba. Nem mert hangosan kiáltani, nehogy anyuka meghallja, csak magában mondogatta: Margitnéni, Margitnéni.

Lenyomta a kilincset. A kiskapu rugóra járt, kivágódott most is a kezéből, mint máskor, hangosan csattant, de a Margitnéni nem hallhatta meg, mert nem nézett ki az ajtón ott, a faragott veranda mögött.

A veranda kihajló ajtaja őneki a válláig ért, az oszlopok fölértek egészen az ereszig, meg is tudta számolni őket: egy, kettő, három, négy. Szép zöld a színük, mint a veranda kerítése is az oszlopok között. Nándor bácsi, aki a Margitnénival lakik, azt mondja, áttört mintás, de ő sosem látta, hogy valaki áttörte volna, pedig titkon sokat kereste rajta a törés helyét. A tető is fából volt itt, a ház elején rács adott árnyékot délelőtt a verandának, és milyen szép fehérre meszelte be a Margitnéni húsvétra a ház falát az utcafronton.

A kisajtó egyik oldalán lépcső ment fölfelé, legalábbis így mondta a Margitnéni, pedig ő sosem látta menni egyik fokát sem, inkább csak mások mentek rajta, de erről sem szólt soha, nehogy kinevessék. Mert biztosan butaság lenne. Az utca felőli részen asztal állt székkal, ott szokta a Margitnéni a récéknek való csalánt keverni, a disznóknak az óriás tököket vágni, és mindig tisztára söpörte maga után a cementet. Ő is gyakran segített a söprésben, a korpa keverésében, olyankor kiskötényt kapott, hogy ne piszkolja be a ruháját. Besántikált a kisajtón, de a lépcsőre már nem bírta fölmenni. Nem baj, itt már kiálthatott, innét nem hallja meg anyuka.

Várta, hogy kijön a Margitnéni, fölveszi őt az ölébe, beviszi a konyhába, az ágyra. Kiáltott egyet, meg még egyet, senki, úgy látszik, üres a ház. Hátra kellene menni a kiskertbe, egészen a hátsó kerítésig, hogy onnan nézzen ki a mezőre, de nem volt hozzá ereje, vagy inkább bátorsága, nem tudta, mi történhet, még sosem csípte meg méhecske a talpát. Így hát elszánta magát, fenékkal fölmászott a lépcsőn, és besántikált a konyhába.

Nyárszag volt a levegőben és üresség. Az ablakon legyek táncoltak zúgva, a sporhelten készen állt az ebéd, a vizespadon mindkét vödör tele vízzel, a kiöntő serpenyő a

két vödör között. Állt egy kicsit a friss, hideg betonpadlaton, jó volt, hűsítette fájós lábát. Vágyakozva nézte az ágyat, hiába, túl magas, nem tud rá fölmászni, különben is, poros a lába, így sosem engedik föl hancúrozni.

Az asztal alján ott volt a lavór, kihúzta, rárakta a rongyszőnyegre, vizet vett a kiöntőbe, és magasról belecsurgatta. A víz persze kilotyogott, de az nem baj, hiszen tiszta, a Margitnéni ennél piszkosabb vízzel szokta mosni a betont, és az is fölszárad nyom nélkül. Leült, lábait a hideg vízbe rakta és rájukhajolt. Élvezte talpán a víz hidegét, közben arra gondolt, lehet, anyuka már keresi, déli harangszóig engedte el, őt is, a testvérét is, addig engedi el őket mindig. Sohasem kérdi, hova mennek, mit csinálnak, tudja, hogy a faluban bárhol jó helyen vannak, de ha ebédre nem érnek haza, kiáll a hídra, és elkezd kiabálni. Ő, ha meghallja a nevét, fut haza, fut a Marika is, s ha ők nem, valaki csak meghallja, és szól nekik.

Ebben a pillanatban megszólalt a templomtorony harangja. Máskor inteni szokott neki a kezével, jól van, megyek, de most nem válaszolt a hangra. És meg sem indult. Hogyisne! Hogy anyuka megint megszidja! Hogy mért nem nézett a lába elé! Más gyerek jobban figyel, nem lép bele méhecskébe. Majd ha meggyógyul, hazamegy. Addig keresik persze, de az nem baj, talán örülnek majd, ha megtalálják.

Nagykeservesen kicibált a vetett ágy közepéből két párnát, és a helyükbe feküdt. Belefúrta magát az ágyneműbe, addig mocorgott, míg elfészkelődött, elképzelte magában, milyen öröm lesz, ha előkerül. Addig örült rajta, míg egyszerre elaludt.

Anyukát látta álmában, mosolyogva állt az ágy előtt, és lábujjhegyen kilopakodott. Anyuka, mondta ő hangosan, fölébredt, lemászott az ágyról, és szemét dörzsölgetve ment az ajtóhoz, és már csak egy egészen kicsit sántított.

Átnézett az udvarukba. Anyuka a bokrok mellett állt, és labdarózsát szedett csokorba, egy-két iskolás lézengett körülötte. Szóval, anyuka nem keresi őt...

Margitnénit is látta, hátul az udvarban rendezkedett.

Hát ő már senkinek sem kell!

Leült a küszöbre és hangosan, keservesen zokogni kezdett, egyedül van ő az egész világon. Alig kapott lélegzetet.

A nagy hüppögések, úgy látszik, hatottak, a Margitnéni meghallhatta, mert sietve jött befelé. Üres kézzel jött, sem az esti gyújtóst nem hozta magával, sem a récék lábosát; és ez olyan vigasztaló volt, ha sietett, ez azt jelentette, aggódik érte.

- Naaa, kicsikém, hát mi az a nagy baaaj? - kérdezte, és leült a lépcsőre, magához húzta őt, megölelte, haját simogatta, - na, jól van, na, itt vagyok, segíték. Csak ne sírjál. Mi bajod, mondd meg nekem.

- A méhecske... - csak ennyi fért ki hüppögő száján, és nyúlt a talpa felé.

- Megcsípett? Na, mutasd. Itt van, látom. És nagyon fáj? Az a csúnya méhecske, mindjárt teszünk rá valamit...

- Én vagyok az oka! - zokogott. - Ő csak feküdt az úton, és én beleléptem. Nem tudtam ráfigyelni, mert a Dingó ugatott és...

- A Margitnéni meg nem volt itthon, ugye, kicsim!

Ő megint rázendített, boldogan, megkönnyebbülve, hiszen van, aki szereti. És csak azért sírt még hangosabban, hogy még jobban szeressék.

Anyuka, gondolta megint, anyuka mért nem jön? Talán nem hallja, hogy sírok? Hazafelé pislogott, elfogta az izgalom, és hüppögve kimondta a nevét.

- Itt volt anyuka, mondta a Margitnéni és nagyon kedves volt a hangja,, nem akarunk fölébreszteni, annyira aludtál. De talán ideje lenne ebédelni, nem gondolod?

Más gyerek előbb eszik, azután alszik el.

Nagyon érzékeny gyerek, mondta anyuka a Margitnének, amikor őt hazakisérte, azt gondolja, nem szeretem úgy, mint a testvérét. Pedig egyformán kapnak mindenből. Ruhát, cipőt, mindent. És nemcsak együtt, de egyformát is.

Ez így volt, ő is megkapott mindent, amit a testvére. A múlt este is megkapta a búcsúpuszit, ha sokára is. Mert anyuka lefekvéskor mindig imádkozik velük, és az ima után együtt mondják azt is, hogy édesjóstienem, segítsd haza apukát, megpuszilja és betakarja őket, előbb a testvérét, aki az ablak alatt alszik a sezlonon, aztán őt, aki a fehér kiságyban, a belső szobasarokban, de akkor nem jött oda őhozzá, hanem kisetett a szobából, és csak sok idő múlva jött vissza, és akkor is csak azért, mert a testvére kiabált, hogy ő sír...

De megvigasztalódott, mert anyuka még meg is ölelte őt, és azt mondta, csak azért sietett ki, mert jött a Völgyipistabácsi, hogy megbeszélje vele a csütörtöki utazást.

Most odafordult anyukához, és félnken megkérdezte, hogy ma csütörtök van-e. Anyuka nevetett, örült talán, hogy ő nem felejtette el a csütörtököt. Holnap lesz, de sajnós, a holnap még nem szünet. Pénteken megyünk.

Azzal az örömmel fog ma elaludni, hogy még kettőt alszik, és azután utaznak Egerszegre, a nagymamához. Mert anyuka egerszegi lány volt, de nem lakik a nagymamánál, mert már ő is anyuka, és Egerszegről nem tudna minden nap ideutazni, hogy tanítsa a gyerekeket. Az állomás nagyon messze van, lovas kocsival kell oda kimenni, át két másik falun, és az utazás is nagyon hosszú, egy óra, és az olyan sok, mint amikor ő beül az iskolába a tízperc után, és addig ott ül, amíg ki nem küldi anyuka az egyik gyereket, hogy rázza meg a csengőt, és még a tízpercet is hozzáadjuk. És ez annyira sok, hogy ő legtöbbször ki sem tudja várni, hanem szép csöndben kimegy.

A nagymama a város közepén lakik, de nem ám a nagy házak között, hanem egy egészen kicsi utcában, amit Síp utcának hívnak, de még nem is ott, hanem ahol onnét kiindulva le kell menni a patakcsatorna mellett egy olyan kicsi úton, aminek még neve sincs, mert csak az az egy ház áll ott, amiben a nagymama lakik. És az út másik oldalán magas kerítés húzódik, átláthatatlan, rajta vaskapuval, és az úgy, de úgy be van zárva, még katonák is állnak előtte, hogy senki oda be ne mehessen, hát akkor mért van rajta kapu, ha nem engednek be senkit? Ezt is megkérdezte egyszer anyukától, kicsit félve, hogy nem lesz-e megint butaság, de anyuka nem bosszankodott, hanem csak annyit mondott, hogy néha mennek be ott nagyobb autók, és hogy erről többet ne beszéljünk. Ő látott is egy alkalommal bemenni egyet, de az nem volt nagyobb, csak akkora volt, mint amit otthon már kétszer is látott, fekete színe volt, és mindenki suttogva beszélt, amikor elment, és sokan sírtak is. Ő, amikor meglátta ezt az autót a vaskapun bemenni, nagyon kíváncsi lett, kik ülnek az autóban, és sírnak-e most is; odament a faház oldalához, hogy megnézzé, de nem látott senkit, csak annyit, hogy az örök fölengedik a sorompót, és bemegegy rajta az autó. És még látta az udvar végében a házat, nagy, emeletes ház volt, de az udvara üres. Nagymama akkor behívta őt, adott neki süteményt, és megkérte, hogy többet ne menjen oda, amikor kinyitják a kaput, nem mondta meg, mért. Ő elgondolkodott ezen, mért ne mehetne oda, otthon a rendőrök kerítéséhez is oda szokott menni, pedig ott is vannak örök, és itt ezek az örök is mosolyogtak rá, amikor egyszer odaköszönt nekik, legalábbis az egyik. De mióta nagymama beszélgetett vele erről, kicsit félt a kerítéstől és a fekete autóktól, bár nem tudja, mért.

De az utazásnak mindig örül. A városban nagyon érdekes minden, fel lehet ülni a hordár kocsijára, úgy utazni egészen a nagymama házáig, és közben hallgatni, hogy

csattognak a macskaköveken a lovak patái. Nagymama udvarában is van istálló, igaz, nem az övé, de oda lehet menni a lovakhoz, meg lehet őket simogatni, és az sem baj, hogy lószagúak lesznek, mert a szél majd lefújja róluk, abban az udvarban mindig fúj a szél.

A nagymama nagyon öreg, sokkal öregebb, mint a Margitnéni, mindig sötét ruhában jár, egész a cipőjéig ér, a kendője is sötét színű, és úgy köti meg, mint a Margitnéni meg a Telka néni. Nagypapát csak képről ismeri, anyuka azt mondja, meghalt, és ez olyan régen történt, nem emlékezhetik rá még a Marika sem. Apuka rajzolta róla azt a képet, az előszobában, otthon függ a falon. De apukára sem emlékszik, aki nem halt meg, csak fogságban van, bár ő nem érti, mi az és hol van, de ha a felnőttek rákérdeznek tőle vagy a testvérétől, hát apuka, ők szavalni kezdik: Oroszországban, Tuapszé kikötő városban, a Fekete-tenger partján... De azt még elképzelni sem lehet, milyen messze van és mekkora az a tenger. Azon már sokat gondolkodott, hogy nagyon rossz ott nem lehet, mert az Eke Pista bácsi lányai, akikkel a nagymama közös udvarban lakik, mindig azt énekelgetik, hogy tengerész a szívem, tengerész, meg hogy ülünk, fiúk a napra, hát, ott biztosan mindig süt a nap, és akkor apuka nem fázik. De ezt sem merte elmondani, csak úgy magában képzelte el, hogy apuka ül a tengerparton a napfényben, erre fordítja a fejét, ahol a nap lenyugszik, rájuk gondol, és halkan énekel.

Azt tudja ő is, a Marika is, hogy apuka is itt tanított az iskolában, és a templomban orgonált, énekelt is hozzá. Akkor minden nap volt orgonaszó a misén, nem úgy, mint mostanában, hogy csak vasárnap, amikor Imre, nem tudni milyen Imre átjön. Olyankor ő hátranéz a kórus felé, de senkit sem lát, mert az orgona eltakarja. Ha apuka ülne ott, őt sem látná, de mennyivel jobb volna az ő hangját hallani, énekelni is megpróbálna vele, most, itt az Imrével nem mer.

De amikor hátranézeget, anyuka mindig megérinti a kezét. Ebből ő tudja, hogy nem szabad másra figyelnie, mint a plébános bácsira, pedig a plébános bácsi olyan halkan beszél, semmit nem ért meg belőle, és ha hangosan énekel, az is olyan furcsa, azt sem érteni, hát mire figyeljen akkor? Hiszen a fejét nem forgatja, ha a kórus felé is néz, mert ők hárman ott ülnek az oltár mellett külön padban, szemben Boriska néniel, aki a plébános bácsi testvére, és egészen egyedül ül, még akkor is, ha állnak sokan. Anyuka gyakran meghív valakit az ő padjukba, de a Boriska néni sohasem, csak akkor ül mellette valaki, ha ha megjönnek a rokonai, Évike meg az anyukája, apukája. De ez nagyon ritka. És ha apuka hazajön, ők akkor is meghívhatnak valakit a padba, mert apuka fel fog menni a kórusba, az orgonához. De hazafelé már négyen mennek. És apuka mesélni fog a fogságról, a tengerről, hogy ő megértsen mindent. És akkor senki sem fogja kinevetni őt, mint az egyik vasárnap délután, amikor ott hasaltak a Marikával a nagyágy meg az ő ágya között a cérnaszőnyegen, és egy képeskönyvet nézegettek, amiben ismeretlen madarat látott, és anyuka azt felelte a Marika kérdésére, hogy az egy fogoly. Ő rögtön tudta, milyen fogoly, a Marikának nem kellett volna elgondolkoznia rajta, és még azt is megkérdezni, mert ő rá tudta vágni, hogy: hát hadifogoly, nem tudod, te, Marika?

Mindenki nevetett a szobában, anyuka vendégei is, a postás Ida néni, a Boriska néni is, ő meg kiment a szobából, ki a kertbe, a kedvenc helyére, elbújt a bokrok között, és addig gubbasztott ott, amíg a vendégek hazamentek, annyira szégyellte magát. Nem tudta ugyan, miért nevték ki, de sejtette, hogy nagy-nagy butaságot mondott. Később anyuka elmagyarázta nekik, mi az a hadifogoly. Azóta sokat, sokat gondolkozott azon, és elképzelni sem tudta, miért van, hogy az emberek haragszanak egymásra, és háborúz-

nak, elvisznek mindenkit katonának, és aki győz, az fogságban tartja a többi, nem engedni haza őket a tengerpartról.

A Margitnéni hazament, bementek a házba. Mária a vacsorát melegítette a sporhelten, a tányérok ki voltak készítve az asztalra. Az asztal az ablak előtt állt, anyuka helye közepén volt, ők ketten a testvérével a két szélén ültek. Anyuka odakészítette a főzőkanalat is. Amikor ő meglátta ezt, el is ment a kedve az evéstől, pedig szerette a paradicsomos krumplifőzeléket, és meg is ette volna mind, csak anyuka azt akarta, hogy kenyeret egyen hozzá, de ő nem kért. Akkor anyuka megfogta a főzőkanalat, összehúzta a szemöldökét, és úgy tartotta, hogy muszáj volt minden kanálhoz harapni a kenyérből. Ő akkor azt gondolta, ha megjön apuka, nem kell majd mindenhez kenyeret enni. Máskor is apukára gondolt, ha valamit nem szívesen tett meg anyukának. Ha megjön, minden más lesz. Nem kell minden ebéd után bemászni a rácsoságyba, mert apuka elhiszi neki, hogy nem tud aludni. Nem kell nyáron hat órakor lefeküdni, és hallgatni, hogyan kiabál a többi gyerek odakint. Az iskolában beülhet a nagyok közé, mert apuka fogja őket tanítani és nem az Árpi bácsi, lesz saját palatáblája, apukától kap majd, és azt ír rá, amit akar, és saját maga moshatja le tanítás után. És szabad lesz a nagy könyveket nézegetni, a Tolnait is, tud rá vigyázni, hiszen az újságot sem tépi el, pedig könnyen szakad. Titokban szokta néha a Tolnait lapozgatni, mindenféle érdekes képet talál benne, de betűket is, amilyeneket nem lát az iskolában, pedig ha tudná, milyen betűk azok, könnyebb lenne a könyvet nézegetni.

- Mért vagy ilyen csendben? - kérdezte anyuka, amikor befejezték a vacsorát, és a Mária elvette előlük a tányérokat, de ő nem akarta megmondani, miket gondolt apukáról. Így hát csak annyit mondott, hogy kér egy pohár vizet. Amíg itta, eszébe jutott, hogy ha Barabáséknál ebédelnek vagy vacsoráznak, odatesznek az asztalra egy nagy fülespohár vizet, és ha valaki megszomjazik, iszik belőle. Piri úgy tud csak inni belőle, ha segítenek neki, pedig azt mondja, hogy jövőre már ő is iskolás lesz. Megkérdezte:

- Anyuka, hogy lehet az, hogy a Piri hat éves, és jövőre megy csak iskolába, én meg régóta iskolába járok, pedig csak négy éves leszek.

Kicsit elszontyolodott, amikor anyuka elmagyarázta, hogy ő még nem igazi iskolás, mert ha akar, bemegy, ha akar, nem. És a Pirinek minden nap be kell ülnie, hogy megtanulhassa a betűket.

Akkor az jutott eszébe:

- De anyuka kérem, ha hat éves leszek, nekem akkor sem kell minden nap beülnöm, mert én már tudom a betűket.

Anyuka nem hitte el, hogy ő már tudja a betűket. Odahozott egy újságot, és azt mondta: olvasd, mi van ide írva.

Ő nézte csak, nézte a betűket, olyan ismerős volt mind, és meg tudta volna mutatni mindegyiknek a jelét, a m betűnél meg kell fogni a száncat, az a betűnél alvást kell mutatnunk, a k-nál orrunkra tenni a hüvelykujjat és kifelé tartani a tenyeret, de nem mutatta, mert anyuka nem ezt kérte tőle. Csak nézte hát az újságot, és hallgatott.

- Na látod, - mondta anyuka, és ledobta az újságot a vaságyra, nem tudsz te még olvasni. Persze, hogy iskolába kell járni hozzá.

Ő akkor nagyon meglepődött. Hiszen minden betűt ismer, ha könyvet nézeget, mindegyik ismerős. Hogy lehet, hogy olvasni nem tud? Mi kell még ahhoz?

Elhatározta, hogy legközelebb, amikor az elsőknek hangosórája lesz, nem rajzolgatni fog, hanem odafigyel, hogy ellesse a titkot. Ezt elmondta a testvérének is este, az ágyban, és a Marika így felelt: én tudom, hogyan kell olvasni. És el is mondta a nagy

titkot: a betűket egymás után kell összeolvasni, mert ha van egy a betű, meg egy p betű, akkor az csakis apa lehet.

Gondolkozni kezdett, elképzelte a táblán az a meg p betűket egymás mellett, de nem jött ki belőlük, hogy apuka. Mérges lett, és mondogatni kezdett a Marikának, nem igaz, nem is tudsz olvasni, csak azért mondogod, hogy okosabbnak higgyenek. Holnap megmutatom, felelte a Marika. Hallgattak egy kicsit, és Marika később még azt mondta: Nem tudod az iskolában megtanulni, mert vége van, itt a nyári szünet.

Ezen ő úgy elkeseredett, hogy alig tudott aludni, még az a gondolat sem vigasztalta meg, hogy utaznak Egerszegre. Egyre csak a táblára gondolt, azzal is álmodott, látta rajta a betűket, de nem jött ki belőlük, hogy apuka.

Az utazásból mégsem lett semmi. Aludt csak, aludt, még Marika kiabálására sem ébredt fel. Úgy érezte, melege van, és nem volt jó, ha a fejét felemelte. Anyuka többször is bejött hozzá a szobába, lázmérőt dugott a hóna alá, később teát kellett innia reggeli helyett. Ez jó volt, úgy érezte, nem is tudna enni. Aztán visszajött hozzá Marika, behajolt hozzá a kiságyba, és azt mondta: anyuka mindjárt hozza neked a piznicet, mert beteg vagy.

Boldog volt, mert aki beteg, azt nagyon szeretik, hogy hamar meggyógyuljon, és ő most beteg, és anyuka szeretni fogja, és amire megkéri, azt meg is teszi ő neki. Gondolkozott, mit is kérjen. Eszébe jutott, hogy kint lenne jó a konyhában feküdni, mert akkor nem lenne egyedül. Elhatározta, hogy nem fog sírni, akármilyen beteg lesz is, sokat fog a Máriával beszélgetni, vagy inkább mesélni fog, hogy a Mária kedves legyen hozzá, a Marikával is mindig kedves, ha beszélget vele.

Ezért aztán, amikor kint feküdt a vaságyon, és anyuka rátette a hasára a piznicet, nem is sírt, még egy csöppet sem, gondolta, úgyis mindegy, akkor is hideg, és mindjárt átmelegszik a hasán, a hátán, és várta, hogy így legyen. Bokájára, csuklójára is rakott anyuka vizes ruhát, és ez nem volt túlságosan rossz, csak egy kicsit nehezen mozdította meg a kezét, amikor a tegnapi újság felé nyúlt. Kezébe vette és gondolkodni kezdett.

Anyuka még bent volt a konyhában, és a Máriával éppen arról beszélgettek, hogy palacsinta vagy smargni legyen a bableves után ebédre, amikor ő váratlanul elkezdte a nagybetűket olvasni:

- GÁSJÚ IPANRÁSAV.

Ahogy végigolvasta, rögtön tudta, hogy csakis így lehet a betűket összekapcsolni, csak az lepte meg, hogy egy kukkot sem értett az egészből. Pedig itt van az a betű, mellette a p betű, mégsem jött elő belőle apuka. Megpróbálta még egyszer, hátha valamit rosszul csinált, de megint csak az jött ki: GÁSJÚ IPANRÁSAV.

Amikor már harmadszor olvasta el ugyanazt a butaságot, félre is akarta tenni az újságot, mert a képeket kívülről ismerte már, de anyuka felfigyelt és feléje fordult: - Hát te meg mit csinálsz?

Ő megijedt kicsit, mert csupa butaság volt, amit csinált, félénken nézett anyukára, de ő csodálkozva mosolygott. Akkor büszkén mondta:

- Olvasok!

De anyukának ez nem volt elég. Odament őhozzá, és kedvesen megkérte, olvassa el még egyszer neki is, és ő még egyszer elolvasta azt a butaságot, és nem értette, mért örül anyuka ennyire ennek.

Akkor már ott állt az ágy mellett a Mária is, és azt mondta:

- Fordítva olvasd, itt kell elkezdni az elején, a v betűnél, és erre kell olvasni a betűket.

Ő újakezdte az olvasást, most a jobb kezével mutatta a sort, és elcsodálkozott, amikor a végére ért: egészen más jött ki, olyan, amit meg lehet érteni: VASÁRNAPI ÚJSÁG.

Akkor aztán anyuka megfogta az újságot, kérdezgette sorra, ez milyen betű meg az milyen, és ő csak kettőt nem tudott. Az egyik olyan volt majdnem, mint egy hangya, a másik meg, mint egy fél hangya. Anyuka elmagyarázta, hogy az újságokban meg a könyvekben másképp írják a g meg az a betűket, és bár ő nem értette, mért írják kétféleképpen, és mért nem tanítja anyuka iskolában a más formájút is, megjegyezte, hogy az ő nevének betűje a hangya, apukáé pedig a fél hangya. Ezután anyuka kérdezhetett bármit, minden szót el tudott olvasni, és meg is értette. Marika is bejött a konyhába, és amikor anyuka azt kérdezte, hogyan tanultál meg így egyszerre szótagolás nélkül olvasni, azt kiáltotta:

- Én tanítottam meg olvasni őt tegnap, lefekvés után! - és ő nem mondta, hogy nem így van, mert Marika árulta el a titkot, amit most kipróbált.

Attól kezdve mindenki megtudta a faluban, hogy ő még csak szeptemberben lesz négy éves, és már tud olvasni. A legjobb azonban az volt az egészben, hogy anyuka vett egy tábori levelezőlapot, és megírta apukának, hogy ő nemcsak rajzolgatni ült be mindig az iskolába, hanem közben úgy megtanult olvasni, hogy senki észre nem vette, még ő maga sem.

Szokolos József

Miért nem jön Micimackó?

hózik - vagyis hull a hó
nem jön értem Micimackó
hull a hó hull a hó
részeg lett a Télapó
farát riszálja Tyúkanyó
táncol a fagy
zsibbad az ágy
megalszik a pálinka
a tej helyett
nagyon hideg van emberek
északi szél karmolja arcomat
most fog indulni az utolsó vonat
mennyországba vagy a pokolba?
szegénylegény hová indulna?
utcán ácsorog a zúzmara
mindkét kezét zsebébe dugva
pult előtt ülve a ledér dér
pénzt csap oda - ezért mindér!
hózik - vagyis hull a hó
miért nem jön értem Micimackó?